

XIII

На 4-и Октомврий получихъ заповѣдь незабавно да тръгна за Свищовъ, отъ кждѣто съмъ щѣлъ да получа за опълчението дрѣхи. Какви дрѣхи и колко, не ми бѣше пзвѣстно, обаче. На 5-и Октомврий сутринята, когато дружинитѣ се събираха на благодарственъ молебень, по случай блѣстящата побѣда одържана отъ русекитѣ войски надъ армията на Мухтаръ-паша, както това се казваше въ телеграмата на Негово Императорско Величество отъ Горни-Студень, азъ тръгнахъ отъ Зелено-Дърво за Търново, а отъ тамъ за Свищовъ. За прѣвозвание на вещитѣ бѣха ми дадени 6 коля съ по два коня. Азъ заминахъ за Свищовъ на конь. Моя „черкезъ“ се оказа много здраво и силно животно; за туй въ Търново пристигнахъ почти безъ да се спирамъ по пжтя. Впрочемъ, нѣмаше защо и да се спирамъ; отъ печалнитѣ картини неволно си отвърщахъ погледа. Нещастнитѣ бѣжанци, като сѣнки се лутаха около своитѣ низки, вдълбочени въ земята колиби, разположени тукъ-тамъ по край шосето. Около тия колиби се виждаха отдѣлни или на групи кръстовете, стърчащи надъ насипанитѣ още прѣсни гробове. Надъ тѣхъ плачеха осиротѣли дѣца, ужаленитѣ майки и жени, и съ плачътъ кѣсаха сърдцата на проходящитѣ.

Бѣше още рано когато пристигнахъ въ Търново. Улицитѣ, както и по-прѣди, бѣха прѣпълнени съ народъ, прѣимущественно разни чиновници, отъ гражданското и интендантско управления, отъ компанията на Когана и пр. Марно-поле, и въобще цѣлата околностъ на града, бѣше положително покрита съ обози.

Азъ обиколихъ почти всичкитѣ ханища, но мѣсто за ношувание нито въ единъ не намѣрихъ. Не ми се щѣше да злоупотрѣбявамъ съ гостоприемството на баба Х. П., още повече, че мене ми се искаше колкото е възможно по-скоро да изпълня командировката си, за което, Впрочемъ, азъ бѣхъ получилъ отъ началството си и изрична заповѣдь. За туй, щомъ пристигнаха колята, слѣдъ една малка почивка, азъ продължихъ пжтя си за Свищовъ.

Бѣше се вече стъмнило, когато пристигнахъ въ с. Самоводене, въ което се и спрѣхъ да прѣношувамъ. Собствено, самото село е разположено въ една тѣснина на западъ отъ